

Kapitola 8 Rozárka

Slunce právě vyšlo a tráva byla ještě vlhká od rosy, když už projížděli přes louky, pole a lesy: Kuba, náš kandidát na domácího skřítku, a Osvald, zlatý křeček.

Zdálo se, že Osvald stále dokola zapomíná, proč jsou vlastně na cestě – sotva vyjeli plnou rychlostí nějaký kopec nebo řízli ostrou zatáčku, volal nadšeně: „Ještě jednou, Kubo! Ještě jednou!“

Ale Kuba na zábavu nemyslel. Musí najít zahradního skřítku, jestli chtějí uchránit dům před stržením – jinak může na zkoušku domácích skřítků zapomenout.

„Stoooooop!“ zavolal konečně Kubík. „Zastááááá!“ Ponoření v myšlenkách by byli málem prosvištěli paseku, která byla plná sasanečků a lesních fialek.

Osvald zastavil a pneumatiky zakvílely. „Co se děje?“ zeptal se.

„Sasanky v tuhle dobu? Tady by mohl jeden být,“ řekl Kuba zamyšleně. Oba vystoupili z vozu. „Kdože? Cože?“ ptal se Osvald a rozhlížel se na všechny strany. „Něco pro mou sbírku?“ Sebral jednu bukvičku, krátce ji očichal a rychle si ji nacpal do své křeččí tváře: „Lahodné!“

„Náš zahradní skřítek!“ zašeptal Kuba a zkoušel lesní půdu. Stopy neviděl žádné, ale to také nebylo podezřelé. Dobří zahradní skřítki byli tak málo viditelní jako dobří domácí skřítki.

„Dřív jsem bydlel vedle jednoho zahradního skřítku,“ vysvětloval Kuba. „Většina z nich jsou samotáři. Velmi mlčenliví. Mluví vlastně jen se svými rostlinami. A mají vynikající úkryty.“ Zvedl kousek zetlelé kůry. Nic. Jen několik stínek na něj rozzlobeně zamžouralo. U kořenů jednoho z buků zaslechl Kuba náhle jemné zašustění. Jedním skokem byl tam a odhrnul stranou šlahoun břečtanu. Mihnul se tam malý rejsek.

„Tak, tak,“ mumlal si Kuba. „Rejsek. Potom tu musí zahradní skřítek někde být.“

